

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 3.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Brunkeberg 14 97.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 3 Febr. 1906.

Expedition: Kammakargatan 6.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonsspris 20 öre pr petitråd.

26:e Årg.

Anna Ullgren.

I årgångens första nummer hade vi tillfälle att med porträtt och biografisk uppsats fästa uppmärksamhet på en här från hufvudstaden bördig sångerska, som efter ett par års konststudier i utlandet skulle låta höra sig på en egen konsert i Musikaliska akademien. I detta nummer ha vi att på samma sätt presentera en ung pianist, äfven hon bördig härifrån, och som i denna månad ämnar i förut nämnda lokal ge sin första egentliga konsert efter ett par års pianistiska studier i Tyskland. Hennes namn läses här ofvan. Det är för öfrigt ej alldeles obekant förut, ty fröken Anna Ullgren har på de uppvisningar, som föranstaltats af fröken Carlheim-Gyllensköld med elever i hennes musikinstitut, redan för ett par år sedan gjort sig känd såsom en af de mest framstående bland dessa.

Mischa Elman.

Anna Ullgren är född i Stockholm d. 26 maj 1886, dotter af med. dr. Otto Ullgren och hans maka, född Prytz. Redan tidigt röjdes hos den unga flickan musikaliska anlag, så att hon vid 6 års ålder började taga pianolektioner, redan innan skolundervisningen tagit sin början. Det var vid fröken Sigrid Carlheim-Gyllenskölds pianoinstitut och af denna ansedda pianist hon från förstone och allt jämt erhöll undervisning i pianospelet, till dess hon begaf sig till utlandet. På denna sin lärarinnas råd beslöt hon att egna sig helt åt musiken och att fortsätta studierna i utlandet. Dess förinnan gaf hon på lärarinnans uppmaning en soiré i Vetenskapsakademiens hörsal, hvartill biljetter mest såldes under hand. Hon biträdde vid detta tillfälle af sångerskan fru D. Möller och omdömet öfver konserten var särdeles gynnsamt för »den unga, mycket lofvande pianisten».

J. Liljeström. Foto.

Anna Ullgren.

Atelier Jäger. Foto

Marguerite Caponsacchi.

Från hösten 1902 började hon sina studier vid musikkonservatoriet i Leipzig, der hon utom det speciella pianospelet tog undervisning i musikens teori och historia, harmonilära, komposition m. m. samt vid der avslutad kurs erhöi diplom med de vackraste betyg öfver sina studier.

Vintern 1904—05 tog hon enskildt lektioner för den framstående konservatorieläraren Wiehmeyer och reste på våren 1905 till Berlin, der hon studerade under ledning af den som lärare och musikkritiker framstående Rudolf Breithaupt, hvilken varit elev af den berömda pianisten Teresa Carreno. Innan fröken Ulmgren lemnade Berlin fick hon tillfälle att låta höra sig inför Mme Carreno, som förklarade sin stora tillfredsställelse med hennes spel. Äfven andra kända musici i Berlin, deribland den berömda pianisten och pedagogen Klindworth,ingo göra bekantskap med den unga svenskans talang. Under vägen till hemmet att der fira julen gafs henne också tillfälle att spela för den här väl bekante prof. Fredrik Rung i Köpenhamn samt i Malmö för Andreas Hallén, af hvilka båda hennes konstnärliga spel på det högsta lofordades.

Efter allt allt döma kunna vi sålunda med stort intresse motse den konsert, hvarpå fröken Ulmgren snart lär komma att framvisa resultatet af sina pianistiska studier i utlandet.

Marguerite Caponsacchi.

Bland de mest ansedda kapell, som utfört musik på våra vinter- eller sommarrestaurangers estrader, är direktör Caponsacchis. Särskildt har många ett angenämt minne af dess uppträdande på Djurgården å Novilla-terrassen, der den, som skrifver detta, hade tillfälle att höra det sommaren 1898. Kapellet bestod då af 6 personer, 2 violiner, kontrabas, violoncell, mandolin och piano. Direktör Caponsacchi var själf en god violinist och vid violoncellen satt hans unga och täcka dotter. I all synnerhet då hon med en för hennes år ovanlig talang föredrog solonummer herskade i den vanligen fullsatta friluftslokalen en andäktig tystnad, och efter spelet åskade det af applåder. Med blygsamt allvar togos emellertid hyllningarna emot af den unga artisten.

Att en sådan förmåga behöfde utvecklas till fullkomning var nu gifvet, och det insåg också fadern, hennes lärare. För tre år sedan begaf sig sålunda fröken Caponsacchi till Paris att studera vid dess konservatorium.

Marguerite Caponsacchi är född i Bordeaux 1884. Fadern är italienare, såsom namnet antyder, och hennes mor är spanska. Det franska språket beherskade hon långt innan hon kom till

konservatoriet. Der hade hon till lärare professor Loëb, och efter nio månader utgick hon derifrån med högsta betyget, besegrande 13 manliga konkurrenter.

Fröken Caponsacchi har sedan konserterat flerstädes i Frankrike och gaf i Paris sin första konsert i febr. 1904 i Salle Pleyel med full framgång. Musiktidningen »Le Ménestrel» talar sålunda om hennes »exceptionellt artistiska naturell», berömmar hennes på en gång enkla och fasta stråkföring, utmärkta frasering, fullkomligt rena ton samt stil och smak i allt hvad hon utför. Den här så väl bekante Henri Marteau gaf henne i slutet af förra året detta vitsord »Mlle Caponsacchi är en af vår tids förnämsta violoncellister! Den som ej inser detta förstår icke musik.»

På fröken Caponsacchis reportoar finner vi Konserter af Dvorák, d'Albert, Lalo och Em. Moor; Sonat af Locatelli (egentl. för violin), Valse af Widor, Elegier af Massenet och Fauré, Nocturne af Dubois, Allegro appassionato af Saint-Saëns, Les Papillons af Fauré m. m.

Konstnärinnan är nu stadd på konsertturné genom Sverige, Norge och Danmark.

Mischa Elman.

För ett år sedan ingo vi göra bekantskap med underbarnet Mischa Elman, den, som man tyckte, fulländningen hardt när stående lilla violinisten, som då i så hög grad hänförde sina åhörare. Vi införde då här hans porträtt, så som han då företedde sig i sin ljusa gossdräkt. Härifrån begaf han sig vidare ut i världen och frade triumfer i Tyskland, i Paris, i London etc., och nu är han åter här men, såsom vi se af porträttet i dagens nummer, såsom 14-årig ej längre uppträdande i småbarnskostymen. Då vi så nyss haft en biografisk uppsats om den unge artisten, må endast följande om honom erinras.

Mischa Elman är född i Stalnoje, guvernementet Kiew, son af obemedlade föräldrar. Hans far var skollärare och gaf honom första undervisningen i violinspel. Redan 5-årig uppträdde han först offentligt, fick sedan komma till Odessa, der han efter åtskilliga hinder upptogs i musikskolan. Här fick den berömda ryske violinmästaren Leopold Auer höra honom vid sitt konserterande der 1903, hvarefter han blef Auers elev i Petersburg. Redan året derpå hörde till hans repertoar konserter af Paganini, Tschaikowsky och Spohr (sångscenen), dem han spelade på samma afton.

Vid sina konserter härstädes i januari förra året spelade han den svåra Paganinikonserten op. 6 D-dur, Mendelssohns konsert, Wieniawskis »Faustfantasi» och »Souvenir de Moscou»,

Serenade melancholique af Tschaikowsky, Zapateado af Sarasate, Saint-Saëns' »Introduction et Rondo», Griegs F-dur-sonat, Bachs Chaconne, Humoresk af Aulin, Rondo af Bazzini m. m. Han biträdde då af en god pianist, hr. Alfred Ackermann. Antagligen kommer äfver denna gång den underbara miniatyr-artisten att locka talrik publik till konsertsalen.

Wolfgang Amadeus Mozart.

Den 27 januari hans 150-åriga födelsedag.

II.

Till biografien öfver Mozart i förra numret tillägga vi här följande, först anförande en förteckning öfver hans kompositioner.

Katalogen öfver Breitkopf et Härtels år 1876 begynte monumentala samlingsupplaga af Mozarts verk upptager: 1) Kyrkomusik: 15 mässor, 4 litanior, 4 kyrie, 9 offertorier, kantaten »Davidde penitente», 2 frimurarkantater och 22 arbeten af olika slag; 2) 20 operor och sångspel; 3) Sång: 43 arier, 2 duetter, 6 terzetter och 1 kvartett med orkester, 34 visor med klaver, 20 körer samt 3 mindre körer; 4) Orkesterverk: 41 symfonier, 2 symfonisatser, 31 divertissement eller serenader, 9 marscher, 25 orkesterdanser, »Maurische Trauermusik» och ett dussin mindre saker för diverse instrument, deribland harmonika, klockspel och t. o. m. positiv; 5) Soli med orkester: 6 violinkonserter, 6 soli för violin, 2 flöjtkonserter, 4 hornkonserter, 1 klarinettkonsert, 25 klaverkonserter och 8 konserter af diverse slag, deribland för 2 och 3 klaver; 6) Kammarmusik: 7 stråkkvintetter, 26 stråkkvartetter, 2 klaverkvartetter, 7 klavertrion, 42 violinsonater och desutom 14 andra ensembler för olika instrument; 7) Klavermusik: 5 sonater och ett andante med variationer för fyra händer; en fuga och en sonat för två klaver; 17 sonater, 4 fantasier, 15 variationsverk, 35 konsertkadenser, flere menuetter, 3 rondon, 1 suite m. m. för två händer; 8) Orgelmusik: 17 sonater till större delen med två violiner och violoncell. Dertill kommer ett supplement innehållande Requiem, andra ofullbordade eller tvifvelaktiga verk samt bearbetningar af andras verk.

En sådan fruktsamhet, som ofvannämnda katalog visar, är rent af häpnadsväckande, helst då man tänker på Mozarts korta listid, hans många resor och praktiska verksamhet, men han arbetade med otrolig lätthet och allt hvad han fäste på papperet var endast en renskrifning af det i tankarne redan fullfärdiga. Många af hans verk äro naturligtvis numera föråldrade, men en rik skatt af sådana

skall ännu i sekler trotsa förgängelsen; så hans förnämsta operor, symfonier och kammarmusik, pianosonaterna och konserterna äfvensom några af hans sånger.

Biografier öfver Mozart eger man af Niemschek (1798), Oulibicheff (1843), Holmes (1845) etc. Den förnämsta är Otto Jahns »Wolfgang Amadeus Mozart» (1856—1859 i 4 band, 3:e uppl. af H. Deiters i 2 band 1889—91). Vidare har man öfver Mozart och hans verk arbeten af Ludv. Nohl (flere skrifter) och Meinardus (1883); en kronologisk förteckning öfver Mozarts verk uppgjordes af v. Köchel 1862.

Mozart efterlemnade två söner, af hvilka den äldste, Karl (f. 1784), som icke röjde några musikaliska anlag, blef embetsman och dog 1859 i Milano. Den yngste, Wolfgang Amadeus, något öfver fyra månader gammal vid faderns död, egnade sig deremot åt musiken, uppträdde redan vid 13 års ålder offentligen som pianist och komponist med rätt stor framgång och lefde i flera år som musiklärare och dirigent för den af honom bildade »Cäcilia-föreningen» i Lemberg. Han dog i Karlsbad 1844.

Mozarts enda gifte om sig 1809 med danska etatsrådet Georg Nikolaus von Nissen, som samlade materialier till en Mozartbiografi, hvilken efter hans död 1826 utgafs af enkan 1828 under titel »Biografie W. A. Mozarts nach originalbriefen etc.» Ett supplement till dem med förteckning öfver Mozarts verk utkom sedan 1829. Hon afled 1842 i Salzburg.

Den förtrollade katten.

Sagospel af Frans Hedberg. Musiken af Ivar Hallström.

Textinnehåll.

Då detta, som det tyckes, populärt blifna sagospel, en bearbetning från franskan af Frans Hedberg och med musik af Ivar Hallström, är så godt som en nyhet för nutidens generation — det har ju ej gifvits på 37 år — så torde en resumé af textinnehållet kunna intressera våra läsare, både dem som minnas och dem, som glömt den gamla sagan om »mästerkatten i stöflar», hvarpå detta sagospel är grundadt.

Personerna i pjesen äro följande: Kejsaren, Prinsessan, hans dotter, Tristan, Babolin, Lucas, söner af en vedhuggare, Katarina (den förtrollade katten), Alison, en fattig sängerska, Perlfeernas drottning, Skogskungen, hof-folk, landtfolk.

Första akten. 1 scen. Det inre af en bondstuga. Mattis och Mor Gertrud (båda mycket gamla) samt fredsdomaren ha tagit plats vid ett bord midt i rummet. Bondfolk, hopkalladt af dessa, inträder i rummet och Mattis inför sedan de tre bröderna, för hvilka han i

allas närvaro skall uppläsa gamle Lucas', deras fars, testamente. Enligt detta testamentar han till sönerna sin kvarlåtenskap: sin katt, sin åsna och sin kvarn. Tristan, den äldsta och ädlaste af bröderna, vill, att de fortfarande skola hålla samman, men då Babolin anmärker, att om de gifte sig, det skulle bli tre hustrur under samma tak, och deri låg en stor fara, så beslutes delning af arvet. Babolin, som är yngst, väntar sig nu, att han skall få nöja sig med katten och förklarar, att han i så fall endast kommer att använda den »som bräm på sin tröja». Tristan, som erinrar sig hur mycket fadern höll af katten, vill nu rädda den och väljer katten som sitt arf. Lucas väljer kvarnen och Babolin får åsnan. Folket och bönderna aflägsna sig.

2 scen. Mattis, Gertrud. — Gertrud ser efter Tristan, sägande: »Nu har jag funnit den jag sökte!» Mattis frågar henne hänfullt, hvad hon funnit. Gertrud säger, att han må väl inte inbilla sig, att hon ej gissat hans hemlighet och Mattis svarar, att hon väl ej tänkt sig kunna lura honom. Mattis rör henne med sin krycka, hon honom med sin käpp; bonddräkterna försvinna och de förvandlas till skogskonungen och perlfeernas drottning i rika dräkter. Af deras samtal framgår nu, att den förre för tjugu år sedan af svart-sjuka förvandlade drottningens guddotter just här till en katt. Han lofvar emellertid, att om hon vill bli hans maka, skall hon få guddottern tillbaka. Hon påstår dock, att det kan ske för bättre pris än så. Om hon träffar ett ädelt hjärta, som oegennyttigt visar ömhet mot ett oskäligt djur, så viker förtrollningen och guddottern återfår sin mänskliga gestalt. Hon anser sig nu ha hos Tristan funnit detta hjärta. »Mycket sant!» säger skogskonungen, »men minns, att om egenlyttan vaknar i detta hjärta, eller er guddotter upphör att egna det sin ömhet, så hemfaller hon åter under förtrollningen.» De draga sig åt bakgrunden, då Tristan hörs närma sig.

3 scen. Tristan inkommer utan att se de andra, bärande på sin katt, som han lägger i en stor länstol. »Seder», säger han, »hela min rikedom... men jag skall arbeta för oss båda». Förskräckt hör han röster af för honom osynliga personer, som tilltala honom; slutligen framträda drottningen och skogskungen, den förre såsom hans lyckas fé, den senare hotande honom. Drottningen höjer sitt trollspö öfver stolen, der katten ligger, ljusklädda féer inträda och omgifva stolen, hvarifrån nu i stället för katten en ung flicka, Katarina, framträder i hvit klädning, garnerad med bräm, liknande kattens skinn. Drottningen uppmanar henne nu att med »kattens list» väl tjäna den mot henne gode Tristan och ger henne en gren af lager, som för-jagar hvarje fara samt bringar lycka

och framgång, så länge hon är honom trogen. »Men glömm du det», säger skogskungen, »så mister grenen sin grönska och du är åter i min makt.» Drottningen och kungen sjunka ned i jorden.

4 scen. Katarina och Tristan. Katarina tycker sig ha vaknat ur »en sömn så lång». Hon har minne af sin förra skepnad och gläder sig åt att vara kvinna. Hon har ej mera tassar, utan händer, har en arm som är hvit och rund, jamar ej mer, utan kan sjunga, och — vändande sig om att titta efter svansen — utbrister hon: »Ah, den har jag också förlorat!» Tristan är också förtjust öfver förvandlingen, men klagar öfver att nu vara fattig. Alison inträder med en lira hängande öfver axeln. Trött och hungrig ber hon om hvila och mat. Katarina bjuder henne på kattens mjölkportion och Tristan det bröd han eger. Katarina går ut med Alison att låta henne få hvila.

6—8 scen. Babolin, Tristan. Babolin inträder, fägnande sig öfver att ha valt åsnan. Han får se Tristan, som han kommer att trösta öfver hans dåliga arfelott, men denne säger sig ej vilja sälja sin Katarina för tio åsnor och tjugu kvarnar. Babolin lockar nu på katten, och blir storligen förvånad, när Katarina inträder, sägande: »Här är jag; hvilken kallar mig?» Då Babolin ej vill tro på hennes förvandling, klöser hon honom för att visa, att hon varit honom och säger, att »på jorden är ingenting omöjligt, när blott en fé har sagt: »jag vill». — Man hör fanfarer utifrån; det kejserliga fåget nalkas. Tristan önskar sig vara rik och kejsaren lik.

(Kejsaren med följe och en hop landtfolk nedstiga från berget i fonden, under hurrarop. Prinsessan förklarar nu, att hennes far önskar åt henne en riddersman, värdig hennes hand. Katarina utvisar Tristan såsom den värdige, till dennes häpnad. Babolin, som inbillat sig, att hans åsna också skall vara förtrollad, tror, att hon efter denna förvandling också kan ställa så till, att han får en kejsares dotter till äkta. — Uteslutes vid uppförandet.)

Andra akten. Ett sädesfält med stallbyggnad vid sidan och ingångsdörr. Tristan och landtfolk syssla med skörden. Katarina inträder, klädd som page, och igenkännes af den förvånade Tristan. Hon säger sig söka sin herre och utvisar Tristan såsom denne, uppmanande honom att inställa sig för kejsaren och anhölla om prinsessans hand. Tristan tror, att Katarina — nu hans unga page Lancelot — »fått en skruf lös», men lofvar lyda hennes råd att, för erhållande af presentabel audiensdräkt, kasta sina landtmannakläder i ån och vänta der på hvad som skall ske.

Lucas och Babolin inkomma, grälände om åsnan, som den förre förgäfves söker få låna. Babolin tror

nämligen så säkert, att också hans arf skall förvandlas, till stor förlustelse för Tristan och Katarina, då han berättar, att han varit i staden och köpt presenter, halsdukar, band och örhängen åt sin lilla Asinetta, som den förvandlade åsnan skulle få heta. Man hör jagthorn; kejsarens jagt nalkas och Katarina-pagen ålägger nu alla att, då kejsaren frågar hvem alla gårdar, fält och skogar, som här synas, tillhöra, svara, att de egas af baronen af Abrakadabra. Alla skynda bort utom Lucas, som beslutar att låna åsnan utan lof, och går att göra detta. Alison inkommer, och ännu trött får hon syn på åsnestallet och går in för att hvila der. Babolin kommer in, bärande sina presenter i en korg och skyndar in i stallet. Man hör ett högt skri och förskrämd rusar han ut, följd af Alison, om hvars förvandling från åsna till kvinna han nu är viss och derom talar till sin lilla »Asinetta», som naturligtvis ej förstår ett ord af hvad han säger, och skyndar bort, då han vill omfamna henne.

Nu framträder kejsaren med prinsessan och hoffolk jemte landtfolket, skogskonungen och fëdrottningen, hvilka tagit gestalt som storkansler och hofdam. Dessa senare tvista nu för sig om hvem af dem som skall segra beträffande Tristan och Katarina. Kejsaren prisar nu sin stolta jagt, men klagar bara öfver att villebråd saknats. Prinsessan erinrar då att färdens mål ju egentligen var att skaffa henne en make. De börja sätta sig i marsch att uppleta denne, d. v. s. de röra benen som i marsch, men stå på samma ställe under det fonden rör sig med omvexlande scenerier. Allt hvad som då visar sig förklarar bondfolket tillhöra den väldige hjälten, baronen af Abrakadabra. Då tåget stannar intrusar Katarina-pagen, ropande på hjälp för att rädda hennes herre, baron Abrakadabra, som badat i floden och fått alla sina kläder bortstulna. Kejsaren befäller då sina hofmän att skynda till baronen med en gyllene dräkt ur husgerådssalen. Tristan inkommer, iklädd denna, prisas af kejsaren för sin stora rikedom och tillåtes hembära sin hyllning åt prinsessan. Katarina beskriver i en sång alla sin herres rikedomar, dem han fått bara för det att han »var snäll emot en liten katt». Kejsaren beklagar, att han ej har något vildt i sina skogar och, på en vink af Katarina med sin gröna trollgren, befäller Tristan fram folk med en hop villebråd; då kejsaren härvid säger sig känna »en strykande aptit», inkommer en mängd kockar med läckra rätter och drycker. Kejsaren med hof- och landtfolk beger sig af. I sin tacksamhet omfamnar Tristan Katarina och kysser henne, hvarpå han följer efter kejsaren. Katarina känner sig mycket upprörd och skogskungen yttrar afsides, i det han aflägsnar sig: »Den der kyssen kommer mig väl till pass!»

Alison kommer inspringande, följd af Babolin; hon är förgrymmad för att han kysst henne, men han tröstar henne med det, att de ju skola bli man och hustru. Katarina börjar då känna sig svartsjuk på prinsessan, en känsla som alltmer ökas, då Tristan inträder och prisar sin lycka att få gifta sig med kejsarens dotter. I sin sorg önskar nu Katarina att trollgrenen må för alltid förvissna. Kejsaren med sitt följe inträder, yttrande sin förtjusning öfver måltiden och folket på Tristans gods. Tristan befäller nu Katarina att gifva ut tusen dukater åt skörde-männen, men hon står orörlig; han säger då, att de skola utbetalas på hans slott, som på en vink af kejsaren skall visa sig. Men intet slott syns till. Katarina visar då den förtorkade grenen. Skogskungen lemnar fram ett bref från den verkliga baronen, och kejsaren befäller i sin vrede, att Tristan skall fängslas och genast hängas. Katarina är förtviflad öfver att ha svikit honom, men fëdrottningen ger åter grönska åt trollgrenen. Slottet visar sig, festligt upplyst, och kejsaren ger prinsessans hand åt Tristan.

Tredje akten. En park. På afstånd höres landtfolk sjunga. Tristan känner sig i all den prakt, som omger honom, helt sorgsen. Följd af en bröllopskara med spelmän inträda skogskungen och fëdrottningen såsom Mattis och mor Gertrud. Folket börjar en dans, som på Mattis' uppmaning fortsättes längre bort, hvarefter alla aflägsna sig utom skogskungen och fëdrottningen, som nu tvista om hvem af dem, som skall vinna seger. Alison och Babolin i bröllopskrud inträda omtalande för Mattis och Gertrud, att de nu äro gifta och att kejsaren söker efter hans bror för att bortgifta honom med prinsessan. Babolin blir ensam med Alison och språkar nu med henne, hänsyftande på hennes förmenade tillstånd som åsna, alltjämt kallande henne sin »lilla Asinetta». Förargad häröfver ger hon honom en örfil och springer bort. Lucas inkommer, omtalande att han lånat åsnan och nu lemnat igen henne. Babolin ser inåt stallet, där han får se sin åsna och tror förfärad, att hans Asinetta återtagit sin förra gestalt för att han »bråkat med henne».

Skogskungen inträder med prinsessan. För att väcka hennes svartsjuka gör han en vink åt sidan af scenen, då man får se pagen i en berså kyssa Tristans hand och efter en ny vink står hon framför honom i kvinnodräkt. Katarina inkommer, undrande hvar hon i hast fått denna dräkt. Den uppretade prinsessan förvisar henne och förbjuder henne att återse Tristan. Ensam önskar nu Katarina i sin förtviflan att återfå sin förra gestalt för att så kunna få vara i Tristans närhet och anropar fëdrottningen om hjälp. Denna visar sig i fonden, omgifven af ett blåaktigt sken, och för-

klarar, att hon skall få sin vilja fram, men äfven att om hon kan vinna Tristans kärlek skall förtrollningen för alltid upphöra. Fëen försvinner. Tristan inträder, och Katarina bekänner för honom, att hon, emedan man velat skilja dem åt, bedt fëen återfå sin forna gestalt. Tristan är förtviflad och förklarar, att prinsessan är honom förhatlig. Hans rika dräkt försvinner, och han är åter klädd som landtman, önskande sig till sina fäders hård. De befinna sig med ens i den gamla hyddan. Katarina och Tristan omfamna hvarandra såsom ett lyckligt par — kejsaren med prinsessan och hofstat inträder, troende sig inkomma i baronens riddarsal, men finner sig ha gått vilse. Tristan och Katarina förklara nu, att de skola bli man och hustru. Då skogskungen upplyser kejsaren om, att den rätta baronen Abrakadabra nästa dag återkommer från sin färd, blir han belåten. Detta blir också Babolin, då han återfår sin lilla »Asinetta».

Fëdrottningen i sin rika skrud uppenbarar sig i bakgrunden, och svängande sitt trollspö, säger hon: »Tristan och Katarina! I hafven besegrat de onda makter, som samman-svurit sig emot mig. Till belöning mottagennu fëdrottningens bästa gåfva: evig kärlek och förnöjsamt sinne!» En kör lyckönskar det älskande paret.

Musikbref från Roma.

Den 10 jan. 1906.

Costanzi-teatern inledde annandag jul på ett glänsande sätt sin säsong med *Berlioz'* geniala, men ganska heterogena musikdrama »La Danna-zione di Faust» i den sceniska bearbetning, hvari densamma redan för fyra år sedan uppfördes å »La Scala» i Milano. Med hänvisning till vår detaljerade redogörelse härför vid förevärande tidpunkt i denna tidning, må nu allenast anföras, att bemälda verk äfven här verkade särdeles anslående i de direkt af Goethes tragedi inspi-rerade scenerna, framför allt Margare-tas stämningsfulla Thule-ballad och romans i fjerde afdelningens början samt Fausts storslagna invokation till naturen äfvensom den briljanta Rakoczy-marschen, Elba-tablån med sin graciösa sylfidbalett och irrblossens pittoreska dans. Grundidén i den Berlioz'ska kompositionen, hufvudpersonens slutliga fördömdelse, är ju diametralt motsatt den store germanske skaldens Faust-dikt, och anmärkningsvärdt nog torde den ur den galliske maestrons fantasi sprungna, hemska »helvetesridten», den bizartt rafflande afgrundscenen och den rätt matta epilogen med Margaretas »himmelsfärd» böra räknas till den förstnämndas svagare partier.

Densammas exekution å »Costanzi» var i det hela ypperlig under *Rodolfo Ferraris* ledning samt med *Amelia Pinto*, *Giuseppe de Luca* och *Angelo Marcolin* i hjeltinnans, Mefistofeles' och Fausts partier. Den i »La Danna-zione» så viktiga och kräfvande »mise-en-scene'n» må förtjena erkännandet att vara fullt ut jmförlig med Scala-teaterns.*)

Uppförandet af »Costanzis» nästföljande opera, *Verdis* »*Trovatore*» (Trubaduren), hvarvid undertecknad ej hade tillfälle närvara, tyckes att döma af platskritikens rätt delade meningar***) varit mindre lyckadt, om än den franske tenoristen *Marius Gillion* — *Manrico*, hvilken vi i våras framhöllo för hans förträffliga framställning af titelrollen i *Mascagnis* »*Ratcliff*», med sin präktiga stämma särskildt briljerade i sista aktens famösa aria, der han till och med rönt utmärkelsen att jmföras med sjelfva den celebre *Tamberlick*.

Anteros.

Musikpressen.

På Wilh. Hansens förlag, Köpenhamn, har utkommit:

för en eller två röster med piano:

Sigurd von Koch: *Lyckans visor*. Text af Karl Erik Forsslund. 1. Lyckan (duett). 2. Det var en gång (agiss). 3. Bjällerklang (duett). 4. Marjos vaggvisa (b-ess). 5. God dag, god dag, du stare! (c-f). 6. Vår (d-g). 7. Vi två, vi barn af skogen (duett).

Af dessa sånger sjöngos n:o 4 och 5 på den »romansafon», som komponisten gaf i Vetenskapsakademien under mars förra året. Sångerna, till omfång två eller tre sidor, äro melodiska och enkelt harmoniserade. Duetten »Lyckan» är rätt anslående. På sidan 4 bör å sista raden stå ess i

*) En ganska störande inadvartens var emellertid att för sceneffektens skull fullkomligt godtyckligt i stället för den af libretton uttryckligen föreskrifna *Margaretas* kammare förlägga fjärde afdelnings första tablå till den snöuppfyllda gatan utanför samt låta henne sitta der och sjunga vid sin spinnrock i samma snarare för den varma årstiden afpassade dräkt som under föregående akt... rätt betecknande för, hur föga begrepp italienarne ega om en nordisk vinter. Under nästföljande scen, i en vill bergstrakt, statar naturen på nytt i full »sommarskrud».

**) Några tidningar nagelfara rent af ganska skarpt sjelfva den ärevördiga gamla melodramens brister, till och med tilltände sig en — på svenska oåtergifbar — vitz i så pass kätterska ordalag, som att densamma bland »Il grandes» skapelser är, om ej en af de mest »brutti» (fula), dock mest »brutali» (råa) samt äro långt ifrån blinda för dess groteskt falska romantik... ett märkligt tidstecken i »mästarens» eget fädernesland!

st. f. e. Duetten »Bjällerklang» är i munter stil. Rätt stämningsfull är »Marjos vaggvisa». I denna saknas återställningstecken framför gess på 1:a sid., 3 takt fr. slutet, samt på 2:a sid. i takterna 1, 2, 3, 9, 10 fr. början. Sången »Det var en gång» är i balladstil; n:o 5 och 6 äro obetydligare. Duetterna, som gå i höjden upp till tvåstrukna A, äro alla ganska välklingande.

Litteratur.

Finsk Musikrevy. Första januari-numret innehåller: Inhemska musiksträfvanden i äldre tider, af O. Andersson. — Avita omdömen om musik (ur Abr. Mankells »Musikens historia». 1864) af G. A. G. — Grefvinnan Marie Agoult. — Alma Fohström (född 2 jan. 1856) — Musikbref från Åbo, af F. H. — Musikanmälningar. — Konsertkritik. — Smånotiser. — Årg:s 1905 innehållsförteckning.

Zeitschrift d. Internationalen Musikgesellschaft Jarg. VII. Heft. 4 (jan. 1906) innehåller: Friedr. Ludwig (Strassburg): Die gregorianische Choralrestauration und der Internationale kongress für gregorianischen Gesang in Strassburg vom 16 bis 19 August 1905. — C. F. Abdy Williams (London): Old Organ Expressions. — Hugo Riemann (Leipzig): Noch zwei verkannte Kanons. — Musikberichts, etc.

Neue Zeitschrift für Musik 1906 n:o 1 innehåller: H. F. Schaub: Das Künstlerum als Stand. — Karl Thiessen: Neue Lieder; — n:o 2. Calligula: Zeit und Streitfragen im Musikleben. 5 Von der sogenannten Objektivität in der musikalischen Darstellung. — P. Hielscher: Constantin Sander †. — Båda häftena vidare: Noten am Rande, Neue Musikalien — Bücherschau — etc.

Musikbref från Göteborg.

Orkesterföreningen, som med all önskvärd liflighet bedrifver sin verksamhet, har den sista tiden bjudit på en del särdeles intressanta tonverk. Så spelades vid symfonikonserten den 10 jan. bl. a. Dvoraks symfoni n:o 5 E-moll, op. 95, med titeln »Från Nya världen», som skildrar mästarens intryck från Amerika. Det egendomliga och intressanta verket, som säkerligen torde på åtskilliga ställen väl träffa lokal-färgen, bjuder på många skönheter. Särskildt förekommer ett längre, synnerligen stämningsfullt solo för engelskt horn. Symfonien fick ett konstnärligt och vällyckadt utförande, som lände orkestern och dirigenten till all heder.

Vidare bjöds vid konserten den 17 jan. på Peterson-Bergers symfoni »Banneret». Denna symfoni, som innehåller många lyckligt funna och intressant utförda moment, lider dock som helhet betraktad af stor ojemnhet. Kompositionen »flyter» ej; bredvid och emellan verkligt lyckliga ingifvelser förekomma döda punkter och longörer, som betydligt reducera totalintrycket. Instrumenteringen är effektiv på sina ställen, t. ex. i satsen »Vid hjältebåren» höjer sig kompositionen till verklig storslagenhet. Sista satsen, »Mot nya vårar», är enligt anmälarens mening den minst lyckade. Utförandet var i det hela särdeles godt och den närvarande tonsättaren hyllades med lifliga bifallsyttringar.

Vid symfonikonserten den 24 jan. framfördes, till firande af den förestående 150-årsdagen af Mozarts födelse, uteslutande verk af denne mästare. Den särdeles stämningsfulla konserten inleddes med symfonien D-dur n:o 38, som fick ett pietetsfullt utförande. Isynnerhet det härliga andantet framkallade en verkligt upphöjd stämning. N:o 2 på programmet utgjordes af arian »Parto parto» ur operan *Titus*, sjungen af en ung göteborgsk sängerska, fröken Karin Lindholm. Fröken L., som ännu studerar hos fröken von Facius i Berlin, visade här ett vackert prof på sin konst. Arian framfördes stilfullt och med lugn och säkerhet. Den i sig själf ej särdeles stora stämman fyllde öfverraskande väl det stora rummet i Konserthuset och den vackert och fritt klingande mezzosopranen ger goda löften för framtiden. Därefter spelades konsert D-dur n:o 4 för violin och orkester med konsertmästare Snoeck som solist. Herr S. har sin förnämsta styrka i utförandet af klassisk musik och den härliga konserten spelades också med verkligt framstående talang. Hans skimrande rena ton och säkra teknik i förening med ett flädfritt spel förlänade särskildt adagiosatsen en gripande verkan. Konserten avslutades med ouverturen till »Trollflöjten», som äfvenledes fick ett präktigt utförande. Aftonen var som helhet särdeles lyckad och orkestrens prestationer, ej minst som ackompanjator i de båda solonumren, förtjäna allt beröm.

Höjdpunkten af musikalisk njutning nåddes dock vid orkesterföreningens tredje abonnemangskonsert den 27 jan., som gafs under medverkan af Eugen d'Albert. Denne, den förnämste bland nu levande pianister, utförde solostämman i Beethovens konsert n:o 5, Ess-dur, opus 73, för piano och orkester, och bevisade härmed tillfullo, att hans stora rykte, särskildt som Beethovenspelare, är fullt berättigadt. Det manligt kraftiga anslaget kom Beethovenflygeln att klinga som en hel orkester och den utomordentliga modulationsförmågan frambragte i andra ögonblick ett det svagaste pianissimo,

där dock hvarje ton framträdde med största tydlighet. Öfver hela spelet låg utbredd en doft och poesi och ett djupt förstående, som gaf anda och lif deråt.

Orkestern skötte sin uppgift i detta mäktiga verk på ett konstnärligt och stilfullt sätt. De brusande bifallsyttringarna efter konsertens slut förmådde hr d'Albert att gifva ett extranummer, afvenledes af Beethoven.

Man fick äfven nöjet höra hr d'Albert som kompositör och dirigent denna afton, i det han framförde Ouverturen till sin opera »Der Improvisator».

Som dirigent visade han ett särdeles lifligt temperament, och äfven Ouverturen, som gick särdeles väl, utmärkte sig för stor liffullhet och starka dynamiska schatteringar. — Konserten inleddes med Mozarts strålande Jupiter-symfoni och avslutades med Richard Strauss' tondikt »Don Juan», hvilka båda så olika stycken tolkades af orkestern under kapellmästare Hammers ledning på ett särdeles förtjänstfullt sätt.

Af andra tonverk, som under januari månad framförts af orkestern, må nämnas: Smetana: Ouverture till op. »Brudköpet»; Saint-Saëns: »Phaëton», symfonisk dikt; Händel: Konsert för två violiner, violoncell och stråkorkester (solister Carl Bredberg, Karin Bodman och Adolf Cords); Söderman: Inledning till »Marsk Stigs döttrar»; Wagner: Ouverture till operan »Den flygande holländaren»; Liszt: »Mazepa», symfonisk dikt; Bruch: Konsert G-moll för violin och orkester (solist Jacques de Leeuw).

Ytterligare om musiklifvet härstädes skall med det snaraste meddelas.

H—t.

Från scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern.

- Jan. 18. Puccini: *Tosca* (Tosca, en herdegosse: fruar Hellström, Claussen; Mario Cavaradossi, baron Scarpia, Cccare Angelotti, sakristianen, Spoletta: hrr Nyblom, Forsell, Mandahl, Stiebel, Ericson).
19. Donizetti: *Leonora* (Leonora, Inez: fru Jungstedt, frk. Hulting; Alfons XI, Fernando, Balthasar, Don Gaspar: hrr Forsell, Ödmann, Sellergren, Ericson. — 150:de gång.)
- 20, 25. Ivar Hallström: *Den förtrollade katten*.
- 21 (kl. 1,30). *Vermålandingarne*.
- 21 (kl. 7,30). Verdi: *Aida* (Aida, Amneris: fruar Jungstedt, Schjervén; Konungen, Radames, Ramphis, Amonasro, en budbärare: hrr Sellergren, Menzinsky, Sjöberg, Söderman, Ericson).
22. Boito: *Mefistofeles* (Margareta-Helena: sign. Maria Labia, gäst; Martha-Pantalis: fru Mandahl; Faust, Mefistofeles, Wagner: hrr Ödmann, Wallgren, Ericson).

23. Bizet: *Carmen* (Carmen, Micaela, Frasquita, Mercedes: fruar Jungstedt, Bartels, frkn. Lagergren, Hesse; Don José, Escamillo: hrr Nyblom, Oscar).
24. Leoncavallo: *Pajazzo* (Nedda: sign. Maria Labia, gäst; Canio, Tonio, Beppe, Silvio: hrr Menzinsky, Forsell, Nylander, Oscar). — Mascagni: *På Sicilien* (Santuzza: frk. Wallen, deb.; Alfio: hr Mandahl).
- 26, 30. Puccini: *Bohème* (Mimi: sign. M. Labia, gäst).
27. Mozartjubiläum. 1. *Tablå. Don Juan* (Donna Elvira, Donna Anna, Zerlina; fruar Östberg, Schjervén, frk. Hesse; Don Juan, Leporello, Mazetto: hrr Forsell, Stiebel, Strömberg).
28. Mozart: 1. *Tablå. 2. Trollflöjten*.
29. Mozart: 1. *Tablå. 2. Figaros bröllop*.
31. Mozart: *Don Juan*.
- Febr. 1. Tschaiowsky: *Eugen Onegin*.
2. R. Wagner: *Siegfried*.

Östermalmsteatern.

- Jan. 18—31. *Den lilla drottningen* (fru Wiehe-Berény, gäst).
21. *Vermålandingarne* (matiné).
- Febr. 1, 2. Joh. Strauss: *Läderlappen* (Rosalinda, Prins Orloffsky, Ida: frkn R. Grünberg, Berentz, Falk; Eisenstein, Alfred, Dr. Blind, Frank: hrr Ullman, Ralf, Svensson, Ringvall).

Musikaliska Akademien.

- Jan. 26, 30. Edouard Risler: *Beethovenaftnar*.
27. Konsert af violoncell. frk. Guilhermine Suggia (orgelsalen). Biträdande pianist: hr Anatol von Roessel.
- Febr. 1. Konsert af violoncell. frk. Marguerite Caponsacchi: Biträdande pianist: hr Daniel Jeisler.
2. Visafn af fru Wiehe-Berény.

Vetenskapsakademien.

- Jan. 18. Andra Kammarmusikaften af Märtha Ohlson, hrr Axel Runnqvist o. Carl Lindhé. 1. Gaillaume Lekeu: Sonat, G-dur för violin och piano. 2. C. Saint-Saëns: Sonat, C-moll, op. 32 för violoncell och piano; 3. Gabriel Fauré: Pianokvartett No 1, E-moll, (alt: hr G. Molander).
- Jan. 22, 25. 28. Konserter af frk. Guilhermine Suggia. Biträdande pianist hr A. von Roessel.
29. Konsert af sångerskan, frk. Sigrid Westerlind. Biträdande: frk. Märtha Ohlson, hr Ax. Runnqvist.

K. F. U. M.-salen.

- Jan. 22. Konsert af John Husberg. Biträdande: fru Mally Högberg, frk. M. Ohlson.

Katarina kyrka.

- Jan. 28. Folkkonsert af Konsertföreningen. Mozart-program. Biträdande solister: frk. Hesse, hr A. Löfgren (klarinett).

Mozarts-jubileet på operan må här i första rummet nämnas, börjande på hans 150-åriga födelsedag, den 27 jan., med »Don Juan» och fortsatt med hans tvänne andra förmästa mästerverk, »Trollflöjten» och »Figaros bröllop». Föreställningarna inleddes med en enkel tablå, visande en byst af mästaren, hyllad af Apollo och de nio muserna. »Don Juan» gafs med alldeles ny uppsättning i dekorationer, scenerier och delvis kostymer, på det hela rätt lyckad. Ett och annat kan man ha att anmärka, hvartill nästa nummer får lemna utrymme. Rollbesättningen var den gamla goda från senaste tiden; i »Don Juan» hade dock Mazetto fått en ny acceptabel representant i hr Strömberg.

»Den förtrollade katten» har som barnföreställning, och en abonnemangskväll, gifvits för fulltalig publik. Sagan spelar ju i vår tid en stor roll i fråga om libretter. Att icke tala om Wagner, far och son, ha vi ju haft »Hans och Greta», »Per Svinaherde», »Det var en gång» etc. till bevis derpå. På textens större eller mindre rimlighet får då icke ställas för stora fordringar. Detta sagospel är rätt väl hopkommet och har många lustiga och anslående scener. Fru Hellström är utmärkt som katt-hjeltinnan, likaså hr Malm, hennes »herre», särskildt i hvad beträffar de vackra sångnumren. Af dessa har hr Oscar som Babolin fått på sin lott den behagliga, omtyckta sången »Säg, har du sett en sommar-dag», som dock tarfar ett mera mjukt föredrag. Hr Söderman är på sin plats som den komiske kejsaren, likaså de öfriga, prinsessan-Lagergren, fédrottingen-Hulting och Alison-Bartels samt hrr Ericson, Oscar och Stiebel såsom Lucas, Babolin och skogskungen. Sceneri och uppsättning äro de bästa. Den inhemska pjesen med sin lätt-njutna musik förtjänar att hållas uppe. — Som Mimi i »Bohème» har signora Maria Labia avslutat terminens gästspel, hvilket vunnit mycket erkännande, särskildt nyligen beträffande hennes Nedda i »Pajazzo».

Konsertfloden har denna tid varit så strid, att en referent löpt fara att drunkna i dess hvirflar: 3 konserter af Brüssel-kvartetten, 4 af Guilhermine Suggia, 2 af Edouard Risler och 4 andra ha på sista veckorna förekommit.

Af kammarmusik-konserterna återstår att nämna Konsertföreningens 2:a, af Aulin-kvartetten utförd med känd talang. I första numret, den vackra klarinett-kvartetten af Brahms, biträdde förtjänstfullt hr Alb. Löfgren i klarinettstämmen. På denna följde Stenhammars 3:e stråkkvartett, ett talangfullt arbete, som vi förut haft tillfälle att omnämna. Beethovens A-dur-sonat, op. 30 n:o 1 för violin och piano avslutade soaren, som gafs för talrika åhörare, som med rikt bifall lönade de medverkande. — Äfven en andra konsert af detta slag gafs af trion Märtha

Ohlson—Lindhe—Runnquist inför talrik publik. Deras soaré började med en sonat af den belgiske tonsättaren Lekeu (helt ung död 1894). Elev af Cesar Frank har han med denna sonat gått i lärarens fotspår, men visar sig än mera konstlad och svårförstådd. Klar och melodiskt njutningsfull musik bjöd trion i de följande numren af Saint-Saëns' violoncellsonat, och G. Faurés, pianokvartett. Denne, f. 1845, är konservationsprofessor vid Paris-konservatoriet. Samtliga numren utfördes förträffligt och särskildt glänste frk. Ohlson med sitt klara och konstnärliga pianospel.

Den välbekanta Brüsselkvartetten — hrr Schörg, Miry, Daucher och Gailhard —, öfverallt erkänd som förstklassig, beredde också nu genom sitt fina, i ensemblen öfverträffliga, spel stor njutning åt sina talrika åhörare. Första konserten inleddes med en intressant och vacker kvartett af ryssen Borodin och afslöts med en af den gamle Dittersdorf (1733—1799), påminnande om Mozart. Deremellan bjöds Beethovens E-moll. op. 59 n:o 2; andra konserten var helt egnad åt denne mästare, hvars kvartett B-dur op. 18 och Ciss-moll op. 131 i synnerhet intygade utförandets mästarskap. Tredje konserten inleddes med Schumanns härliga, romantiska A-moll, op. 41 N:o 1 och slöts med fader Haydns D-dur, op. 76 N:o 5. Mellan dessa spelades en kvartett, G-moll, op. 10, af fransmannen Debussy (f. 1862), ett lika svårt som kuriöst verk i nyaste stil, föga musikaliskt njutbart.

Edouard Risler ådagalade sitt erkända mästarskap, speciellt som Beethoven-tolkare, på första konserten med dennes sonater, op. 10, N:o 3, op. 90 och op. 110, Ass dur, och op. 111, C-moll; på den andra med sonaterna op. 28 (»Pastorale»), op. 31, op. 57 (»Appassionata») och op. 101 A-dur.

För den utmärkte violoncellisten fröken Suggias äfvensom öfriga ofvan nämnda konserter få vi i ett följande nummer redogöra.

Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Wolf-Ferraris komiska opera, »De nyfikna fruarna», som flerstädes i utlandet gjort lycka, lär vara antagen till uppförande på vår operascen. Närmast har man der att förvänta Halévys opera »Judinnen», som väl icke gifvits sedan 1887. Rachel kommer att nu återgifvas af fru Schjerven, Eleazar af hr Svedelius. Den komiska operan, »Så tuktas en argbigga», af Herm. Götz, är äfven snart färdig till uppförande. Denna gafs här först 1888 i öfversättning af Fritz Arlberg och benämndes då »Härdt emot härdt» eller »Så ska' de ta's».

Musikaliska akademien hade den 25 jan. under ordförandeskap af sin preses, kronprinsen, ordinarie månadssammankomst.

För innevarande termin förordnades till biträdande och extra lärare vid musikkonservatoriet de i sådan egenkap under förra terminen anställda personerna med undantag af herr Richard Andersson, som anhållit att icke komma i åtanke. Slutligen beslöts att val af suppleant i förvaltningsutskottet skulle ega rum vid nästa ordinarie sammankomst.

Mischa Elman, den unge ryske violinisten, konserterar här den 13 febr. i Musikaliska akademien.

Musikföreningen hade den sista januari allmän årsammankomst, hvarvid till ordförande utsågs öfverste Chr. Lovén och till öfriga ledamöter återvaldes hrr C. Söderbaum, H. Henning, E. Fries och A. Beijbom samt fruarna G. Klemming, M. Bohlin och A. Bonnier samt nyvaldes fru Hilma Svedbom. Styrelsesuppleanter blefvo ingenjör G. Mueller och fröken E. Stenberg. Revisoren blefvo hrr Isidor Bonnier och L. Davidson. Till föreningens dirigent återvaldes med acklamation prof. Franz Neruda.

Vid Konsertföreningens tredje abonnemangskonsert tisdagen den 6 februari blir programmet hufvudnummer Hector Berlioz' stora symfoni »Harold en Italie».

Prager-stråkkvartetten, som konserterar i Vetenskapsakademien den 9 febr. och då ämnade ge en Beethoven-afton, har på förekommen anledning ändrat sitt program så tillvida, att endast en del af detsamma upptar Beethoven, och då i förening med Mozart och Dvorak.

Utmärkelse. Medaljen *Literis et artibus* har tilldelats organisten i Jakobs kyrka, musikdirektören Albert Lindström.

Stockholms studentsångförbund, som konsituerades i början af sista tidne november månad, tycks gå en lysande framtid till mötes att döma af den tillslutning det nya förbundet rönt från såväl äldre som yngre studentsångare här i hufvudstaden. Det torde vid det här laget kunna räknas halftannat hundratal medlemmar. Repetitionerna, som ledas af direktör Gentzel, ha nu efter julferierna åter tagit sin början.

Skandinavisk annonstaxa. S. Gumælls välbekanta annonsbyrå, som nästa år kan fira sitt tredje decennium, har i dagarna utgifvit en ny, för detta år afsedd upplaga af sin annonstaxa, hvilken, som vanligt, utmärker sig för en prydligt utstyrelse och är redigt och öfverskådligt uppställd. Där äro vid-

tagna alla de förändringar, som med anledning af tidningarnas förändrade annonspris och utgifningsdagar blifvit erforderliga.

Guilhermine Suggia, den utmärkte violoncellisten, som sönd. d. 28 jan. gaf sin afskeds-matiné härstädes, afreste på måndags afton till Malmö för att fortsätta resan till Holland, där fröken Suggia gaf konsert i Haag den 1 februari. Möjligen anträdes sedan en resa till Amerika, och omöjligt är ej heller, att den unga, framstående konstnärinnan återkommer hit på hösten.

Carl Fredr. Lundqvist fyllde d. 24 jan. 65 år. Han är, som bekant, för närvarande stadd på en konsertturné i landsorten.

Svensk konsert gafs den 20 jan. i Köpenhamn af hrr Wilh. Stenhammar, Tor Aulin, Hugo Alfvén och John Forsell. Konsertpalaeets stora sal var fylld och konserten hedrades med närvaro af den gamle kung Kristian, kronprinsessan, änkekejsarinnan Dagmar och öfriga kungahusets medlemmar. Programmets hufvudnummer var Franz Berwalds 4:e symfoni i C-dur, det upptog för öfrigt Alfvéns »Mid-sommarvaka» samt »Klockorna» (hr Forsell solist), sånger: »Itaka» samt »Florez och Blanzeflor» af hr Stenhammar samt festvertyr af Ludv. Norman. Konsertgifvarna skördade rikt bifall och »Klockorna» måste i sin helhet bisseras.

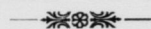
Efter konsertens slut voro de svenska tonkonstnärerna inbjudna till festlig supé på Hôtel d'Angleterre.

Helsingborg. En Mozarts-konsert gafs här den 19 juni under dir. O. Lidners ledning. Programmet upptog G-moll-symfonien samt uvertyrerna till »Idomeneo» och »Figaros bröllop». Vidare gafs pianokonsert A-dur med orkester, hvarvid frk. Hilma Wengberg utförde pianopartiet. Sångern utfördes dessutom af fröken Emmy Mogensén. Konserten, af hvars anordning och inöfning direktör Lidner har all heder, var talrikt besökt och särdeles lyckad.

OBS. Notiser från grannlanden måste paras till nästa nummer.

Från andra land.

Mozarts-fester ha naturligtvis denna månad firats mångenstädes. Att redogöra ens för de förmästa är icke möjligt. I musikstaden Leipzig gafs den 25 jan. en Gewandhaus-konsert, hvars program upptog uvertyr till »Trollflöjten», C-dur-symfonien (med slutfugan), konsert för två pianon (hrr C. Reinecke och F. v. Bosse), aria ur »Il re pastore» samt sånger, sjungna af fräul. H. Staegemann.

Svensk Musiktidning.

Nordiskt Musikblad. — 26:te årgången. — För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1906 efter samma plan som förut, innehållande *populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier etc.* Tidningen utkommer två gånger i månaden (utom juli—aug.). Pris 5 kronor pr år, lösnummer 25 öre. Prenumeration sker här å *Expeditionen, Kammakaregatan 6, 1 tr. öfr. gården, i bok- och musikhandeln*, å posten och tidningskontor. *I landsorten bäst å posten.*

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tölningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, där musiklivet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder etc., biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m.

OBS. Porträtt med biografier i N:o 1: Oskar Bolander. — A. M. Myrberg; — Signe Rappe; N:o 2: W. A. Mozart. — Sigrid Vesterlind. — Edouard Risler.

J. G. Malmsjö, Aktiebolag,

Göteborg.

Härmed hafva vi äran meddela, att J. G. Malmsjö, Aktiebolag öfvertagit den år 1843 grundlagda, välkända pianofirman J. G. Malmsjö i Göteborg, sedan 1893 Kongl. Hofleverantör.

J. G. Malmsjö, Aktiebolag kommer att fortsätta tillverkningen och försäljningen af flygelpianon och pianon såsom förut med samma inom facket i alla detaljer väl inöfvade och yrkesskickliga arbetskår under ledning af fabriken förutvarande tekniske föreståndare Herr C. Alfr. Ågren som disponent.

Genom att använda modernaste konstruktioner och bästa materialier se vi oss därför i stånd att erbjuda allmänheten det yppersta på pianoteknikens område såväl i musikaliskt hänseende som i afseende på instrumentens egenskaper i öfrigt, såsom hållbarhet i stämning och soliditet i träarbetet.

Ärade kunder i landsorten, där ombud ej för firman finnas och som ej heller äro i tillfälle själfva besöka fabriken i och för inköp af instrument, kunna med fullt förtroende insända sina order direkt, enär instrumenten, om de vid emottagandet i ett eller annat afseende ej skulle utfalla till belåtenhet, återtagas.

För instrumentens hållbarhet och varaktighet ansvaras i fem år.

Förmånliga afbetalningsvillkor lämnas och lämpas efter köparens bekvämlighet.

Äldre instrument tagas i utbyte.

Instrumentens yttre göras på beställning uti hvilken stilart som helst.

Med förhoppning att det förtroende, som J. G. Malmsjö's Pianofabrik alltid hittills åtnjutit, må fortfarande komma nya bolaget till del, teckna

Göteborg i Januari 1906

J. G. Malmsjö Aktiebolags styrelse:

Peter Lamberg.
Rådman.

Gust. F. Bratt.
Grosshandlare.

C. Alfr. Ågren.
Disponent.

KUNGLIGA MUSIKKONSERVATORIET I LEIPZIG.

Antagningspröfningen eger rum **Onsdag och Torsdag den 18 och 19 April 1906** kl. 9 till 12 f. m. De som söka bli antagna skola personligen anmäla sig **Tisdagen 17 April** å konservatoriets byrå. Undervisningen omfattar alla grenar af den musikaliska konsten, nämligen: *Piano, samtliga Blås- och Stränginstrument, Orgel, Konsertsång och dramatisk operautbildning, Kammar-, Orkester- och Kyrklig musik samt Musikhistoria och Teori.*

Prospekt på tyska och engelska utlämnas gratis. Leipzig i Januari 1906.

Direktionen för Kungl. Musikkonservatoriet,
D:r Röntsch.

Pianomagasin.

Svenska Pianinos: Största lager från J. G. Malmsjö, Kongl. Hofleverantör, S. Andersson, Bergqvist & Nilsson, I. P. Löfberg & C:o, Stavenow & C:o m. fl.

Utländska Pianinos: från G. Schwechten, Steinweg Nachf. och Uebel & Lechleiter.

Flyglar: från J. G. Malmsjö, Steinweg Nachf. m. fl. — **Orglar:** från Mason & Hamlins verldsberömda firma.

Begagnade instrument tagas i utbyte.

Gust. Petterson & C:o,
13 Malmskilnadsgatan 13, Stockholm.

FLYGEL

(af Östlind & Almqvist) föga begagnad säljes, i anledning af dödsfall, till moderat pris. Högbergsgatan 40, 1 tr. upp.

Svensk Musiktidning

inbindes i starka klotband med guldpressning för 1: 50 pr årg. om man hänvänder sig till A. F. Högbergs Bokbinderi, 22—24 David Bagaresgata.

OBS. Äldre årgångar

af denna tidning, med eller utan musikbilaga, erhållas till nedsatt pris endast konstant å expeditionen.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flera årgångar, säljas billigt å tidningens expedition.

Zonminnen.

Melodiska Pianostycken.

Jubelpolonäs, Canzonetta, Gamla tider, Valse mignonne, God natt! af Fr. J. Huss. Pris 1 kr.

Säljes och rekvireras hos Svensk Musiktidnings Expedition, Kammakaregatan 6.

INNEHÅLL:

Anna Ullgren (med porträtt) — Marguerite Caponsacchi (med porträtt). — Mischa Elman (med porträtt). — Wolfgang Amadeus Mozart. Den 27 jan. hans 150-de födelsedag. II. — »Den förtrollade katten». Sagospel af Franz Hedberg, musik af Ivar Hallström. Textinnehåll. — Musikbref från Roma af Anteros. — Musikpressen. — Litteratur. — Musikbref från Göteborg af H-t. — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten samt från andra land. — Annonser.